

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Żuchowski
Protokolant:	St. sekr.sądowy Beata Ewald

przy udziale przedstawiciela II Urzędu Skarbowego w T. Piotra Dłutkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016 r.

sprawy: oskarżonego K. K. urodz. (...) w T.

syna J. i J. z d. S.

oskarżonego o to, że:

podał nieprawdę w zeznaniu podatkowym (PIT-36) o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w 2013 r. złożonym w Drugim Urzędzie Skarbowym w T. 30 kwietnia 2014 r., poprzez wykazanie w pozycji 196 „suma wpłaconych zaliczek oraz pobranych przez płatników” kwoty 7.119,00 zł w sytuacji, gdy suma wpłat wynosiła „0” (zero) zł, co skutkowało uszczupleniem podatku dochodowego od osób fizycznych za ten rok w kwocie 7.119,00 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 56 § 3 kks

I. uznaje oskarżonego **K. K.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu czynu w akcie oskarżenia to jest wykroczenia z art. 56 § 3 kks i za to na podstawie art. 56 § 3 kks wymierza karę 1200 (tysiąc dwieście) zł grzywny;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty i wydatków, którymi obciąża Skarb Państwa.

II W 227/15

UZASADNIENIE

Oskarżony K. K. prowadzi wraz z D. S. działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) w T.. W dniu 11 lutego 2008 roku obaj wspólnicy zawarli umowę z K. B. prowadzącym biuro rachunkowo-księgowo w T.. W ramach umowy oskarżony zlecił K. B. m.in. sporządzanie rocznych zeznań i deklaracji podatku dochodowego na podstawie dostarczanej dokumentacji. K. B. nie był przy tym zobowiązany do weryfikowania, czy wynikające z dostarczonej mu dokumentacji kwoty zaliczek na podatek dochodowy oskarżony rzeczywiście uiszczał. Oskarżony nie upoważnił go również do podpisywania i składania w Urzędzie Skarbowym zeznań rocznych w imieniu zleceniodawców

Dowód: umowa (zbiór G k. 17-19, k. 36)

wyjaśnienia oskarżonego K. K. (zbiór G k. 35)

zeznania świadka K. B. (zbiór C k. 1-2, zbiór G k. 36)

W realizacji wskazanej wyżej umowy na początku 2014 roku K. B. przygotował w programie Buchalter projekt zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2013 (PIT-36) dla K. K.. Na podstawie udostępnionych przez oskarżonego danych program Buchalter umieścił w pozycji 196 wskazującej sumę wpłaconych zaliczek oraz pobranych przez płatników kwotę (...).00 złotych. K. B., nie weryfikując, czy zaliczki te oskarżony rzeczywiście uiścił, przesłał mu wydruk z programu celem podpisania i złożenia w Urzędzie Skarbowym.

Dowód: zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2013 (PIT-36) (zbiór G k. 2-6, k. 36)

wyjaśnienia oskarżonego K. K. (zbiór G k. 35)

zeznania świadka K. B. (zbiór C k. 1-2, zbiór G k. 36)

Z tytułu wykonywanej działalności gospodarczej w 2013 roku K. K. był zobowiązany zapłacić zaliczki miesięczne w łącznej kwocie 7119 złotych. Wpłat tych w Urzędzie Skarbowym nie dokonał. Pomimo świadomości tego faktu, oskarżony w dniu 30 kwietnia 2014 roku wysłał do Drugiego Urzędu Skarbowego w T. podpisane przez siebie zeznanie podatkowe, z którego wynikało, że zaliczki w tej kwocie zostały wpłacone.

Dowód: karta weryfikacji zeznania rocznego w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych (zbiór G k. 7, k. 36)

zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2013 (PIT-36) (zbiór G k. 2-6, k. 36)

wyjaśnienia oskarżonego K. K. (k. zbiór G k. 35)

Wskutek zawiadomienia oskarżonego przez Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T. o stwierdzonych nieprawidłowościach K. K. złożył w dniu 17 lipca 2014 roku korektę zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2013, w której w pozycji 196 widniała prawidłowo wskazana cyfra "0".

Dowód: korekta zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2013 (PIT-36) (zbiór G k. 8-15, k. 36)

wyjaśnienia oskarżonego K. K. (zbiór G k. 35)

zeznania świadka K. B. (zbiór C k. 1-2, zbiór G k. 36)

W dniu 10 marca 2016 roku oskarżony wpłacił 1000 złotych na poczet zaległości podatkowej z tytułu nieuiszczonych zaliczek na podatek dochodowy za rok 2013.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. K. (zbiór G k. 36)

K. K. nie był dotąd karany sądownie

Dowód: karta karna (zbiór E k. 6, zbiór G k. 36)

K. K. został oskarżony o to, że podał nieprawdę w zeznaniu podatkowym (PIT-35) o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w 2013 r. złożonym w Drugim Urzędzie Skarbowym w T. 30 kwietnia 2014 r., poprzez wykazanie w pozycji 196 "suma wpłaconych zaliczek oraz pobranych przez płatników" kwoty 7119,00 zł w sytuacji, gdy suma wpłat wynosiła "0" (zero) zł, co skutkowało uszczupleniem podatku dochodowego od osób fizycznych za ten rok w kwocie 7119,00 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 56 § 3 kks.

Przed Sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyjaśnił, że program Buchalter domyślnie zakładał, że wszystkie zaliczki są zapłacone, a K. B. nie pytał go, czy tak rzeczywiście było. Dodał jednak, że świadek nie zajmował się płatnością podatków w jego firmie i nigdy nie oczekiwał informacji odnośnie wysokości wpłaconych zaliczek. Ponadto oskarżony wskazał, że stara się działać tak, aby nie było błędów w przygotowywanych deklaracjach i we wcześniejszych rozliczeniach podatkowych tego typu błędy nie zdarzały się. Dodał również, że nie sądził, iż z tą deklaracją jest coś nie tak, a całe zdarzenie uznał za pomyłkę wynikającą z niefortunnego splotu wydatków (zbiór G k.35-36 akt).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są wiarygodne jedynie w części. Sąd dał wiarę temu, że to K. B. przygotował projekt zeznania podatkowego dla oskarżonego oraz opisowi warunków współpracy ze świadkiem. Okoliczności te znajdują bowiem potwierdzenie w zeznaniach tego świadka i w dokumencie w postaci umowy z dnia 11 lutego 2008 roku. Sąd nie dał wiary oskarżonemu co do tego, że we wcześniejszych rozliczeniach podatkowych nie zdarzały się błędy. W toku rozprawy oskarżyciel przedstawił bowiem dokumenty w postaci zeznania podatkowego oskarżonego za rok podatkowy 2011 (k. zbiór G, k. 34), z których jednoznacznie wynika, że oskarżony dokonał wówczas korekty zeznania w zakresie sumy wpłaconych zaliczek. Ówczesny błąd dotyczył zatem takiej samej kwestii jak tej będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Biorąc pod uwagę ten fakt, jak i to, że oskarżony sam przyznał, że stara się działać tak, aby nie było błędów w przygotowywanych deklaracjach, należy przyjąć, że musiał on mieć świadomość, że składa zeznanie podatkowe za rok 2013, w którym podaje nieprawdę. Trudno bowiem założyć, że oskarżony, mając świadomość zalegania z zapłatą zaliczek oraz tego, że dwa lata wcześniej w wyniku błędu musiał złożyć korektę zeznania dotyczącą właśnie kwestii zapłaconych zaliczek, nie zweryfikował poprawności deklaracji w tym względzie i nieświadomie podał nieprawdę. Tezy oskarżonego, wedle której całe zdarzenie jest pomyłką, w żaden sposób nie wspiera to, że K. B. nie zweryfikował informacji o wpłacie zaliczek wygenerowanych przez program księgowy. Jak bowiem przyznał sam oskarżony, to na nim ciążył obowiązek dostarczania wszelkich niezbędnych księgowemu informacji, które do chwili złożenia deklaracji mógł i powinien sam zweryfikować.

K. B. (zbiór C k. 1-2, zbiór G k. 36) prowadzi biuro rachunkowo-księgowe, w ramach którego od 2008 roku prowadzi księgowość spółki cywilnej (...), której współnikiem jest oskarżony. W toku zeznań świadek przedstawił zasady współpracy z oskarżonym oraz przyznał, że to on przygotował jego zeznanie podatkowe za rok 2013. Do jego obowiązków należało jedynie przygotowanie wydruku, albowiem zasady współpracy nie obejmowały płacenia zaliczek, ani składania zeznań podatkowych w imieniu klienta. W związku z tym nie pytał oskarżonego, czy uiszczył on zaliczki miesięczne i nie weryfikował informacji w tym względzie wygenerowanej przez program księgowy. Świadek zeznał ponadto, że wcześniej nie było problemów z błędnym ustaleniem wpłaconej pożyczki.

Zeznania K. B. Sąd uznał za wiarygodne, za wyjątkiem zaprzeczenia przez niego temu, że podobne problemy nie zdarzały się wcześniej, co podważyły dokumenty dostarczone przez oskarżyciela. Przedstawione przez świadka zasady współpracy z oskarżonym znajdują potwierdzenie w zawartej między nimi umowie z 11 lutego 2008 roku oraz w wyjaśnieniach K. K.. Oskarżony potwierdził, że to świadek przygotował dla niego projekt zeznania podatkowego za rok 2013, z którego wynikało, że zaliczki zostały wpłacone. Potwierdził on również, że okoliczności tej świadek nie weryfikował oraz, że wpłata zaliczek i składanie zeznań w imieniu oskarżonego nie należały do obowiązków świadka. Z uwagi na to, że zeznania K. B. są logiczne i spójne oraz, że mają poparcie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, Sąd dał mu wiarę we wskazanym wyżej zakresie.

Sąd uznał za całkowicie wiarygodne także pozostałe zgromadzone w toku sprawy dowody w postaci dokumentów: karty karnej (zbiór E k. 6, zbiór G k. 36), umowy (zbiór G k. 17-19, k. 36), zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2013 (PIT-36) wraz z PIT-B (zbiór G k. 2-5, k. 36) kartę weryfikacji zeznania rocznego w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych (zbiór G k. 7, k. 36), korektę zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2013 (PIT-36) wraz z PIT-B (zbiór G k. 8-15, k. 36) oraz dokumenty przedłożone przez oskarżyciela na rozprawie (zbiór G k. 34). Autentyczność tych dokumentów nie była podważana przez strony w toku postępowania, a Sąd nie znalazł żadnych podstaw ku temu, aby odmówić im wiarygodności.

Przechodząc do rozważań prawnych, należy wskazać, że wykroczenia skarbowego określonego w art. 56 § 3 kks dopuszcza się sprawca czynu zabronionego określonego w § 1, jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie nie przekracza ustawowego progu. Czyn zabroniony penalizowany w § 1 polega na złożeniu przez podatnika organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklaracji lub oświadczenia, w którym podaje się nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia się obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża się podatek na uszczuplenie. Zgodnie z treścią art. 53 § 6 kks ustawy próg, o którym mowa w art. 56 § 3 kks jest to wysokość kwoty określonej w § 3 zdanie 1. Przepis ten definiuje kategorię czynów zabronionych, jakimi są wykroczenia skarbowe. Według jego treści wykroczenie skarbowe jest to czyn zabroniony przez kodeks pod groźbą kary grzywny określonej kwotowo, jeżeli kwota uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej albo wartość przedmiotu czynu nie przekracza pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia w czasie jego popełnienia. Jak wskazuje art. 53 § 4 kks, minimalne wynagrodzenie jest to wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. nr 200, poz. 1679 z 2004 r. nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. nr 157, poz. 1314). W czasie popełnienia czynu zabronionego przez oskarżonego, tj. w dniu 30 kwietnia 2014 roku, minimalne wynagrodzenie za pracę wynosiło 1680 złotych. Oznacza to, że wykroczenia skarbowego określonego w art. 56 § 3 kks dopuszcza się sprawca czynu zabronionego określonego w § 1, jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie nie przekracza 8400 złotych.

Przekładając powyższe rozważania prawne na stan faktyczny niniejszej sprawy, uznać należy, że K. K. dopuścił się popełnienia wykroczenia skarbowego określonego w art. 56 § 3 kks. Oskarżony, prowadząc działalność gospodarczą, był podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych obowiązany do składania deklaracji rocznych właściwemu organowi podatkowemu, jakim w jego przypadku był Drugi Urząd Skarbowy w T.. W złożonym w dniu 30 kwietnia 2014 roku zeznaniu podatkowym za rok 2013 podał on, że wpłacił zaliczki miesięczne w sumie 7119 złotych, podczas gdy w rzeczywistości nie uiścił nic. Niewątpliwie zatem oskarżony w złożonej deklaracji podał nieprawdę, przez co naraził podatek na uszczuplenie w wysokości nieprzekraczającej ustawowego progu.

W ocenie Sądu działalnie oskarżonego było zawinione. W świetle poczynionych ustaleń faktycznych nie sposób bowiem uznać za wiarygodne jego twierdzenie, iż nieświadomie podał w deklaracji nieprawdę. Przede wszystkim należy zauważyć, że nie ma w tym względzie żadnego znaczenia fakt, że deklarację przygotowywał za niego księgowy. Podpisując deklarację i składając ją w Urzędzie Skarbowym, oskarżony wziął na siebie odpowiedzialność za informacje w niej zamieszczone. Ponadto należy przypomnieć, że K. K. wiedział, że ma zaległości w opłacaniu miesięcznych zaliczek, a za rok 2013 nie uiścił ani jednej. Nie sposób zatem w takiej sytuacji uznać, że błędnie podana suma była wynikiem pomyłki. Za pomyłkę można by uznać sytuację, w której oskarżony nie uiściłby jednej bądź dwóch miesięcznych zaliczek, a następnie w deklaracji wskazał, że wpłacił zaliczki w całkowitej kwocie. Okoliczność niewpłacenia ani jednej zaliczki wskazuje, że oskarżony działał świadomie z zamiarem bezpośrednim dokonania oszustwa podatkowego, co pozwala przypisać mu winę.

Sąd uznał zatem K. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia skarbowego z art. 56 § 3 kks i za to na podstawie art. 56 § 3 kks wymierzył mu karę 1200 złotych grzywny. Zgodnie z treścią art. 47 § 1 kk karą za wykroczenie skarbowe jest kara grzywny określona kwotowo. Przepis art. 48 § 1 kk wskazuje, że kara grzywny może być wymierzona w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. W ocenie Sądu kara 1200 złotych grzywny jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz w należyтым stopniu uwzględnia cele prewencji indywidualnej i generalnej. Biorąc nadto pod uwagę stosunki majątkowe i rodzinne sprawcy oraz jego dochody i możliwości zarobkowe, Sąd uznał, że grzywna w tej kwocie będzie adekwatną dolegliwością dla sprawcy. Sąd wziął przy tym pod uwagę jako okoliczność łagodzącą uprzednią niekaralność oskarżonego, a nadto fakt, że rozpoczął on starania o wyrównanie powstałego uszczuplenia należności podatkowej.

Pomimo deklarowanych stałych dochodów przez oskarżonego w wysokości 3000 zł miesięcznie Sąd zwolnił go od ponoszenia opłaty i wydatków w oparciu o art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 ze zm.). Oskarżony jedynie z tytułu zaległości w podatku PIT za

lata 2012-2014 ma zadłużenie w stosunku do Drugiego Urzędu Skarbowego w T. w wysokości ponad 19.000 zł (k.34 akt). W tej sytuacji należało uznać, iż jego obecna sytuacja majątkowa i dochody wskazuje, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.